

عنوان مقاله:

موافقت نامه های داوری در حقوق ایران

محل انتشار:

ششمین همایش بین المللی فقه و حقوق، وکالت و علوم اجتماعی (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسنده:

ایرج سهرابی قراخلو - کارشناس ارشد حقوق خصوصی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد تبریز، ایران

خلاصه مقاله:

داوری نهادی قراردادی است و ریشه در توافق طرفین داشته است بنابراین پذیرش داوری و توافق برای حل اختلاف به موجب داوری یک امر ارادی و اختیاری است. موافقتنامه های داوری ممکن است قبل از حدوث اختلاف منعقد شود که به آن موافقتنامه داوری پیشا اختلاف گویند. گاه دیده میشود که اشخاصی در قراردادهای خود و در حالی که هنوز اختلافی در خصوص آن قرارداد حاصل نشده در خصوص ارجاع اختلافات احتمالی آتی به داوری تصمیمگیری میکنند. و اگر توافق داوری بعد از حدوث اختلاف منعقد شود به آن موافقتنامه داوری پسا اختلاف میگوئیم. موافقتنامه های داوری سه نوع میباشد. موافقتنامه داوری مقید که در آن داورابتدائاً در قرارداد منعقد به صورت علیحده یا در محتوای آن تعیین میشود، موافقتنامه مرضیالطرفین که در آن طرفین نامی از داور خاصی نمی آورده و طرفین صرفاً در زمان حدوث اختلاف با توافق همدیگر، داور را انتخاب میکنند، موافقتنامه دیگر مطلق بوده که هیچ نامی از داور برده نشده و طرفین بعد از حدوث اختلاف داوران اختصاصی سرداور داور را انتخاب میکنند.

کلمات کلیدی:

داوری مقید، داوری مرضیالطرفین، داوری مطلق- نهاد توافقی- توافق دو جانبه پ

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1434101>

